

Gods genade

door: -

Psalm 103 en Efeziërs 1

God is standvastig en onbeweeglijk in Zijn raadsbesluiten van genade. Hij wil zegenen, een zegen voor het hart plaatsen en wel zo, dat men ervan kan genieten en Hem ervoor kan loven.

In psalm 103 en in de twee daaropvolgende psalmen vinden wij de zegen van het duizendjarig Vrederijk, gevolgd door een geweldig loflied. Als God tussenbeide gekomen is op aarde, blijft er niets anders over dan de wierook van de aanbidding te ontsteken en op te laten stijgen voor God, die alles tot stand heeft gebracht. David kon aanbidden en roemen, niet in zichzelf, maar in God. Ik heb niets gedaan, kon hij zeggen, in mij zijn alleen gebreken. Maar U, U hebt alles volbracht. *“Loof de HERE, mijn ziel”*.

Is dat niet de hoofdgedachte van de hele psalm? De arme zondaar die totaal verloren was, heeft God gevonden als de God van alle genade. De mens, die het kwaad heeft bedreven in al zijn vormen en die zelfs een moordenaar is geworden, had zo genoten van de barmhartigheden die in de God van genade zijn te vinden, dat hij zich kon verheugen in de rijke zegen van zijn ziel. Kunnen wij niet allemaal zeggen: aan deze God van genade hebben wij behoefte; wij hebben de barmhartigheid van God nodig?

Er zijn vele bedelingen geweest, maar in geen enkele heeft God de zegen gegeven dan alleen door Zijn barmhartigheid. Er is geen kracht dan door de Geest van God, geen barmhartigheid dan door het ‘Zaad van de vrouw’ (maar het karakter van de zegen van de heiligen in de hemelse gewesten vormt een contrast met alle anderen).

In Efeziërs 1 begint Paulus bij God Zelf. Het is goed te zeggen: ‘Mijn zonden zijn mij vergeven’. Maar het is verhevener om te zeggen: ‘De Vader van onze Heer Jezus heeft Zijn genade zo geopenbaard dat Hij verheerlijkt wordt in Zijn goddelijke vergeving’.

In psalm 103 ontvang ik de zegen die vanuit de hemel komt. In de brief aan de Efeziërs heb ik de bron en het begin ervan. Waar begint het evangelie? Dat is in de *hemel*. David sprak vanuit de wetenschap hoezeer hij de genade nodig had. En wij spreken ook vaak vanuit dat besef, omdat wij weten hoezeer wij in alle opzichten gefaald hebben. Maar Paulus sprak vanuit een *ander* gezichtspunt: *“Maar mij is daarom barmhartigheid bewezen, opdat Christus Jezus aan mij,*

de voornaamste, al Zijn lankmoedigheid bewees tot een voorbeeld voor hen die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven” (1 Tim. 1:16).

Als er zoveel gelovigen zijn, die niet gelukkig zijn of geen vrede hebben, komt dat doordat zij God beschouwen als de Uitdeler van Zijn genade ten opzichte van hen op *aarde*, in plaats van Hem te zien in de *hemel*, waarin Hij al Zijn genade jegens hen kan ontvouwen. Ik heb niet alleen genade gevonden als een verloren zondaar, maar ik heb een God gevonden die rijk is aan barmhartigheid en die verklaart dat ik het ben die Hij ten eigendom wil hebben. God zoekt zondaars en ik ben een van hen, in wie Hij Zijn genade kan openbaren.

Hoe komt het dat u niet over God kunt spreken zoals het behoort? Iemand uit de wereld kan dat niet; een christen moet dat wel kunnen. Maar de discipel zegt: ‘Helaas, ik spreek er wel heel zwak over!’ De reden daarvan is dat u niet afgerekend hebt met uzélf. U bent nog niet op het punt gekomen dat u weet dat uw oude natuur er niet over *kan* spreken.

Om over God te kunnen spreken zoals het behoort, hebben wij het nodig bevestigd te zijn in de genade. De overheersende gedachte in de Schrift is die van Gods barmhartigheid. In Zijn genade heeft God ons als een *brandhout uit het vuur* gerukt (vgl. Zach. 3:2). Toen Hij iemand naar de heidenen wilde zenden, om hun een speciale openbaring te brengen, heeft Hij een lasteraar en een vervolger gekozen (Saulus). Naar de Joden, een hardnekkig volk, heeft Hij hem gezonden die zich in zijn onstuimigheid altijd op de voorgrond plaatste (Petrus). Iemand, die verwensingen had uitgesproken en zijn Heer had verloochend. Wat een bijzondere school hadden deze twee dienstknechten moeten doorlopen om geschikt te zijn om de genade van God aan arme, verloren mensen te openbaren.

Verder blijf ik van mening dat heiligen ertoe geroepen zijn om te *zingen*. In de tempel in Jeruzalem waren mannen aangesteld als zangers. Wat moesten ze anders doen dan zingen? Er kon een valse noot klinken, maar ze moesten zingen. Als u uw ‘eigen ik’ of uw omstandigheden op de voorgrond laat komen, kunt u misschien niet zingen. Maar als u zich met God bezighoudt en met Christus, zult u altijd goed zingen. Hoe meer ik in mijn hart en geest verbroken ben, hoe

meer ik diepe reden zal hebben om God te prijzen. We moeten natuurlijk geen gevoelens uitdrukken, die we niet hebben; dat zou huichelarij zijn. Maar als overdenk

wat Christus gedaan heeft, dan kan ik zelfs zingen in de grootste moeilijkheden.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1967-104](#)

Titel: [La Grâce \(traduit de l' Anglais\)](#)

© Oude Sporen 2007